

Data și locul nașterii: 1955, București, fiică a lui Ioan REMEȘ, doctor în geologie, și a Steluței REMEȘ, inginer constructor. Studii: Liceul Gheorghe Lazăr - București, Facultatea de Electrotehnică, Institutul Politehnic București, secția Acționări electrice, promoția 1979. Activitate profesională: 1979-1992 - ICPE, București: inginer, cercetător științific principal III. 1992-2016 - ICPE - ACTEL, București: inginer, cercetător științific principal III, proiectare, cercetare pentru sisteme de alimentare și acționare electrică la distanță pentru sistemul energetic național, forajul marin și terestru, transporturi, etc, standardizare și colaborare cu ASRO, realizator al seriei de 10 filme documentare tehnico-științifice premiate în concursul organizat de AGIR, activități multiple de marketing, colaborare la proiecte cu finanțare. Colaborator la realizarea Istoriei Energeticii Românești, Istoriei Electrotehnicii Românești și al revistelor tehnice: Tehnică și Tehnologie, Patronat

Energetica, Mesagerul energetic, Tehnomarket.

Incepând cu toamna lui 2016 - retrasă din activitatea profesională. Activitate literară: Debut literar începând cu 1995. • 2000-2007 - publică în revista Inforenergetica proză și poezie; este membru în colectivul de redacție. • 2000-2001 - membru al Cenaclului literar susținut de pictorița Angela Pașca. • 2013 - prezent - membru al Cercului „Literar Ing” al AGIR și membru în colectivul de redacție al suplimentului „Literar Ing” al revistei „Univers ingineresc”. Apariții editoriale: • Alb. Violet, 2015, versuri și proză poetică, lansare la Centrul de Cultură Jean Louis Calderon și la Gaudeamus 2015. • Conviețuiri, 2016, antologie de poezie contemporană, coautoare.

• Colaborator la dicționarul Ingineri scriitori și publiciști, colecția Ingineri scriitori, anul 2017. Reviste de publicație: Inforenergetica, Literar Ing, Gândul Anonimului, Sintagme literare, I.D.E.I. - Biblioteca Județeană Zalău, Rotonda Valahă, Cronica timpului- UZPR- reportaje. Dicționarul Ingineri scriitori și publiciști, Nicolae Vasile și Ioan Ganea-Christu, 2017.

BOCANCII DE RĂZBOI (1 dec 2022)

Pe-același raft bătrân, din lemn, Din pivniță, lângă priboi, Mai stau și-acum, parcă solemn, Bocancii tatei, din război.

Cu pielea groasă, din toval, Scortșoși, armați cu ghinturi sure, Ei nu mergeau ca pe un val, Strângeau cu foc - menghine dure.

Juliți, cu țintele cărunte, Ei încă știu povestea vie Cu vânătorii cei de munte, Luptând ca țara s-o reînvie.

În canturile azi coclite, Luceau copite, căci huțului Și-urmasu pe plaiuri insolite Tovarășii-naripați ca ulii.

Pe tălpi mai poartă încă praful Adus din estica Crimee,

Ce-n urme-și lasă epitaful Când trec grăbit printre glimee

C-o raniță scut și-n bocanci, Sosit-a teafăr tata-n țară, Lipsit de-onoruri și de franci, Cu dor de

neamul lui-comoară.

Din zboru-i cel înalt spre astre, Coboară dragostea-i de țară, Lăsată și-n bocanci ca zestre Să spună o poveste rară.

Ecoul Lavrei din Pecersk

Din turnul cel ceresc, cu aur nins,

răsună neînvins bătrânul clopot din Pecersk. Cu fiecare dangăt, Uspenski se trezește din eternul său vis.

Călugării de ieri, ce Lavra și azi păzesc pe-ntregul ei cuprins, aprind opaițe în cer și murmură smerit liturgice cântări ca-n veacuri ce demult s-au stins.

Sub cupolele albastre se zbat grăbite, în sunetul celest, clopotele din Pecersk. Serafimi, arhangheli, îngeri mii și mii, înlănțuiți prin aripi sedefii, coboară pe Pământ în sfânt sobor.

Zefire parfumate roiesc prin ramurile înflorate țesând betele în covor. efluvii diafane,

Petale din cireș smulse în iureș de vântul călător plutesc prin aer ușor, ca fluturii în zbor...

Mereu neobosit, răsună-n chip celest bătrânul clopot din Pecersk. Cu fiecare-i dangăt, pătruns de fiecare undă, sufletu-mi se aprinde și se prinde-n zbor. Cupole dantelate, purtând albastre irizări rupte din val, ademenesc privirea spre-naltul azuriu până-n Cetatea de Opal.

Încă răsună viu bătrân-cescul clopot din Pecersk. Cu fiecare-i dangăt, cu fiecare-i strigăt, simt acum și știu că sunt ecoul lui. Mă înfășor ușor în unda-i nevăzută, mă-nalț în iubire purtată de dor și zbor la marea și cereasca Întâlnire!

Apr. 2010, Lavra Pecerska

EȘARFA

Pe brațul gol, eșarfa ei corai Atârnă-n falduri transparente. Se-avântă oare-n aer sau în rai Când visele-i stârnesc torente?

Prin împletirea mâinilor sprenalt,

Se-oferă cerului feștilă. O piruetă-n vârș și înc-un salt Și-n dans, renaște iar sibilă.

Eșarfa ei, cu aripi multe-n vânt, Ascunde-n cute brusc femeia

Și iarăși o sloboade cu avânt, Dezvăluind adânc scânteia.

Cand sufletu-i e plin de-atâta foc, Cu aripi luminate zboară. Iar dacă viața nu e doar un joc, Se-arată raza din Fecioară!

martie 2023

POVESTE PENTRU UN GALLÉ

Lumina izvorâtă din sfere prea înalte

Se-așterne în sidefate falduri de mătase,

Pătrunde lin în noapte și în sfinte șoapte,

În vise misterioase, în suflete și-n case.

În liniștea deplină, efluvii parfumate

Se împletesc cu unduite lucii printer ape.

Sub razele de luna plină aruncate, Săgeată arcuită peste lac, o libelulă,

Pentru-o clipă, din dansu-i seoprește

Să mângâie cu aripile-i fine de azur

Înmiresmate, dulci petale colorate,

Scăldate-n aur de lumină cel mai pur.

Pe lacul rece, smălțuit cu mii de aștri,

Doi nuferi albi de dor sembrățișează

Cu mlădioșii iriși, din cei înalți și-albaștri.

De-atâta foc, corola li sembujoarează.

În zări treptat, spre zorile ivite, argintii,

Fâșie smulsă dintr-un brâu incendiar
Din răsăritul cald irumpe printre trestii.
Același Soare și-un alt mâine vor fi iar!

POVEȘTEA VALULUI ȘI A STÂNCII

Pe când planeta-și frământa Țărâna-n apele-i primare, Un tânăr val mijit se avânta Spre țărmuri,
căutând cărare.

Născut în miez de uragan, Ivit din mijlocul furtunii, Cu mantia-i în spumă-cardigan, Țintea să urce-n
vârful lumii.

Frumos și exaltat ca-ntr-o beție, Zbura pe ape mândrul val, Visând să-ntreacă-n semeție Inalta
stâncă de la mal.

Trufașul val lovea mai tare În piatra dură, rece ca și el, Imprumutând luciri din Soare Stropilor
smulși din coama-i de oțel.

Se amuza rostogolind cu îngâmfare,

Pe cer, cristale mii pulverizate, Apoi prelinse în șuvoaie urlătoare Pe zidul stâncii - mbrățișate.

Din roca dură, șiroaiele de apă Mușcau cu dinți mărunți de diamant

Și invizibili, camuflați sub capă, A nărăvașului spumos amant.

Mărita stâncă începu să se topească

Pe nesimțite, când, de-odată, Zdrobită de-o forță, parcă nefirească,

Se prăbuși sub val, grămadă. Acum, înfrângerea-i privea indiferent

Și nesfiitul val neobosit voia să pară.

Ce nu știa, era sfârșitu-i iminent: Că fără stâncă, el sigur o să moară!

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

Doina Bârcă

*Independența
prin Cultură*